

tede Toget. Hun gik et Stykke bag de andre, helt ude paa Vejkanten, med Hovedet indhyllet i et blomstret Klæde, hvis Snipper smældede i Blæsten. Uden at løfte Øjene fra det Strikketøj, hun havde mellem Hænderne, gik hun og smaanynnede, idet hun af og til — og ligesom i Tanker — sang en enkelt Tone ganske højt.

Det var Hansine og hendes tre Børn, — Emanuels samlede Familie.

Da Karavanen var naaet til Enden af Pløjeageren, slap Børnene Vognen og satte sig hen paa en Sten ved Siden af Vejen, hvorfra de gav sig til at betragte Faderen, der netop var paa Vej henimod dem fra den anden Ende af Ageren. De var bægge ganske blaa i Ansigtet af Kulde og vaade under Næserne. Som de sad der med deres slidte Træsko og lappede Klæder, lignede de overhovedet ganske Landsbyens Gadeungdom. Ingen skulde let finde paa at henvføre dem til den paladsagtige Præstegaard, hvis røde Tegltag og høje Poppelpark hævede sig dernede over Byens skifertækkede Bøndergaarde.

Allerede paa Afstand havde Emanuel hilst dem ved muntert at svinge sin store Hat over Hovedet; og da han nu naaede Forpløjningen, en Snes Alen fra Vejen, standsede han sine dampende Heste og spurgte:

„Noget nyt, Hansine?“

Hansine var bleven staaende ude paa Vejen, hvor hun med den ene Fod holdt Barnevognen i en sagte frem- og tilbagegaaende Bevægelse for at berolige den lille, der var bleven utaalmodig over, at Kørslen standsede. Hun talte Maskerne paa sin Strikkepind og svarede derefter paa sit uforfalskede Bondemaal:

„Nej, ikke det jeg veed af ... Ja, det er da sandt, Væveren var indenom Døren nys. Han vilde ha'e snakket med dig, sa'e han.“

„Ja saa,“ sagde Emanuel adspredt og saae sig tilbage over Marken for med Øjet at maale det Stykke, han havde faaet pløjet. „Hvad havde saa han paa Hjertet?“

„Ja, det snakkede han ikke noget om. Jeg skulde bare sige,